

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **O. B.**, narozený dne x
státní příslušností x
zastoupený Mgr. Pavlem Čížinským, advokátem
sídlem Baranova 1026/33, 130 00 Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 6. 2020 č. j. x

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále též „zákon o azylu“).
2. V žalobě žalobce namítal, že napadené rozhodnutí je samostatným rozhodnutím, ač dosud bylo vedeno společné řízení o jeho matce a jeho mladším bratrovi, měl za to, že vydání samostatného rozhodnutí je tak v rozporu s § 140 odst. 7 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), rovněž namítal, že napadené rozhodnutí nepřipustně zúžilo jeho žádost na ty aspekty, které zmínil při výslechu dne 24. 2. 2020 a

s ostatními aspekty žádosti odkázalo na rozhodnutí o jeho matce a bratrovi, což nemůže odpovídat nárokům ust. § 78 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a § 68 odst. 3 správního řádu. Podle žalobce mu žalovaný neoznámil, že mu neprodlouží lhůtu k vyjádření se k podkladům řízení a rovnou vydal rozhodnutí, a tedy jednal v rozporu s nálezem Ústavního soudu ČR sp. Zn. I. ÚS 3955/19 ze dne 20. 4. 2020, namítal také nepřezkoumatelnost v důsledku nevypořádání se s vyjádřením ze dne 1. 6. 2020, konkrétně s námitkami, že zprávy MZV představují pro rozhodnutí zásadní a v některých oblastech jediný zdroj informací, přestože trpí potencionálním nedostatkem objektivity a neodkazují na další zdroje; že žalovaný nezařadil do spisu dokumenty, na základě kterých žádost žalobce zamítl, ač o to žalobce žádal; nepřijal navrhané podklady řízení, aniž by uvedl, proč je považuje za irelevantní či nedůvěryhodné, učinil tak i v případě zpráv o SBU, přičemž sám z této oblasti žádné zprávy neshromáždil; a v rozporu s judikaturou soudu se odmítl zabývat epidemií jako azylově relevantní skutečností s odůvodněním, že nebyla uváděna dříve v řízení; také se žalovaný nevypořádal s námitkou posouzení integrace celé rodiny a otázky, zda vycestování nebude znamenat zásah do soukromého a rodinného života, je podle žalobce schematické a nepřesvědčivé.

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, měl za to, že řádně žalobcův případ posoudil a postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy. Uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení neuváděl žádné důvody, pro které lze udělit některou z forem mezinárodní ochrany. Poukázal na skutečnost, že se v odůvodnění napadeného rozhodnutí dostatečně vypořádal se všemi skutečnostmi sdělenými žalobcem a podrobně uvedl, na základě jakých skutečností rozhodl. Co do podrobností odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ze kterého vyplývá, jakými úvahami se řídil při řešení případu a aplikaci právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Uvedené námitky měl za irelevantní a účelově uvedené. V podrobnostech odkázal na správní spis. Navrhl, aby soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.
4. Při jednání konaném dne 16. listopadu 2021 setrvali účastníci na svých právních názorech a procesních stanoviscích.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
6. Ve správním spise se pro danou věc nachází tyto podstatné dokumenty: předávací protokoly cizince, který podal žádost o mezinárodní ochranu na území ČR Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímacího střediska cizinců Zastávka ze dne 12. 12. 2016 č.j. CPR-30027/ČJ-2016-931200-AZ, č.j. CPR-30030/ČJ-2016-931200-AZ a č.j. CPR-30031/ČJ-2016-931200-AZ, poskytnutí údajů k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 15. 12. 2016, první žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16. 4. 2015, (první) rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany žalobcům č.j. OAM-378/ZA-ZA02-P06-2015, protokol o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 24. 2. 2020, zprávy o situaci na Ukrajině (Informace MZV ČR ze dne 17. 10. 2017 č. j. 115645/2017-LPTP, Informace MZV ČR ze dne 15. 8. 2019 č. j. 131227-6/2019-LPTP, Informace MZV ČR č. j. 143061-6/2019-LPTP – Aktuální bezpečnostní situace ve městě Dněpro ze dne 7. 2. 2020,

Informace OAMP Ukrajina – Situace v zemi, ze dne 25. 4. 2020), úřední záznam ze dne 22. 5. 2020, dopis ze dne 4. 6. 2020, žalobou napadené rozhodnutí č. j. OAM-1047/ZA-ZA11-K02-R2-2016-II ze dne 4. 6. 2020.

7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobci rozhodnutím žalovaného č. j. OAM-378/ZA-ZA02-P06-2015 nebyla v řízení o první žádosti udělena mezinárodní ochrana podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.
8. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 4. 6. 2020 č. j. OAM-1047/ZA-ZA11-K02-R2-2016-II žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana dle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu.
9. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
10. Pokud jde o námitku, že správní orgán nevyhověl žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření, resp. ani na ni nereagoval, soud konstatuje, že ve správním spise je založena odpověď ze dne 4. 6. 2020 na tuto žádost, není zde však založena doručenka, takže není zřejmé, zda právní zástupce předmětnou odpověď obdržel. Nicméně žalobci byl dán dostatečný prostor k vyjádření se k podkladům. Právní zástupce byl řádně předvolán, k úkonu se nedostavil, dostavil se však žalobce, byla mu dána dodatečná desetidenní lhůta, následně se žalobce vyjádřil, přesto požádal o její prodloužení. Skutečnost, že lhůta nebyla prodloužena je zjevná už vydáním napadeného rozhodnutí, proti neprodloužení lhůty je pak možno brojit přímo žalobou proti rozhodnutí, což žalobce činí, sdělení o neprodloužení lhůty až po vydání rozhodnutí nepředstavuje takovou vadu, aby tím byla dotčena rozhodnutí ve věci samé.
11. Prezentovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 20. 4. 2020, sp. zn.: I. ÚS 3955/19, se týká odlišné situace a nelze jej přiměřeně uplatnit v nyní projednávané věci. Ústavní soud se zabýval podáním blanketního opravného prostředku v trestním řízení, nikoliv pouze vyjádřením se k podkladům, krom toho žalobci již byla dána dostatečná desetidenní lhůta k vyjádření, kterou ostatně využil.
12. Lhůtu k vyjádření v délce deseti dnů je třeba považovat za dostatečnou, ostatně požádal o ni samotný žalobce, a to včetně její délky. Právní zástupce se k úkonu nedostavil, přišel žalobce s ostatními rodinnými příslušníky, spisový materiál si ofotili a požádali o lhůtu, kterou jim žalovaný poskytl, po žalobci bylo možno požadovat, aby s fotokopii seznámil právního zástupce, který by se ve lhůtě vyjádřil. Nebylo namístě dávat zvláštní dodatečnou lhůtu ještě jemu. Poskytnutí délky lhůty 20 dnů bylo jednorázové, nešlo o prodlužování již předtím dané lhůty, jde tedy o jinou situaci. Jakkoliv tvrzení o možnosti průběžně nahlížet do spisu není s ohledem na pozdní zařazení relevantních zpráv zcela přiléhavé, ostatní argumentace prezentovaná ve sdělení o neprodloužení lhůty ze dne 4. 6. 2020 ob stojí. Konečně, právní zástupce nikterak neuvedl, jaké zásadní argumenty by v dalším vyjádření uplatnil.
13. O situaci v Dněpropetrovské oblasti se zmiňuje i souhrnná informace odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 4. 2020, podle níž v regionu nedocházelo od roku 2015 k bezpečnostním incidentům. Použité informace Ministerstva zahraničních věcí ČR jsou věrohodné, odkazy na zdroje nejsou namístě, pokud jde o vlastní poznatky Zastupitelského úřadu ČR na Ukrajině.
14. Žalovaný si obstaral relevantní, objektivní, aktuální a dostatečně adresné informace ke všem podstatným okolnostem, proto je plně akceptovatelné, že si již další podklady

neopatrřil a důkaznř návrhy odmřtl. Informace odboru azylové a migrační politiky jsou souhrnným kompilátem různých údajů z relevantních zdrojů, představují řádný podklad způsobilý hodnověrně reflektovat poměry v zemi původu. Nedohledatelnost jedné z mnoha informací, z nichž vychází souhrnná informace odboru azylové a migrační politiky ze dne 15. 7. 2019, nezpůsobuje nezákonnost celého podkladu, dohledatelnost podstatné části informací žalobce nikterak nezpochybňoval, krom toho se bezpečnostní a lidskoprávní situací zabývají i jiné zprávy (např. souhrnná informace odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 4. 2020). Z podkladů, jež shromáždřil žalovaný, lze dostatečně zjistit skutkový stav, nedohledatelnost jedné dílčí informace nemá vliv na zákonnost podkladu, řím méně napadených rozhodnutí.

15. Shromážděné podklady dostatečně prokazují, že Ukrajina je s výjimkou několika málo oblastí bezpečnou zemř. Bezpečnostnř složky jsou pod kontrolou civilnřch orgánů, v zemi se lze domoci vnitrostátnř ochrany, fungují tam řež lidskoprávní organizace a veřejnř ochránce práv, v zemi se uplatňuje i Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základnřch svobod. Je proto zřejmé, že jednání, jež by mohlo naplňovat některý z důvodů pro udělení mezinárodnř ochrany, představuje spřše individuálnř selhání, které není podporováno státnřmi orgány; v případech žalobce pak jeho obavy z pronásledování ani skutečného nebezpečř vážné újmy nejsou důvodné. Za řechto okolností nebylo nezbytné, aby žalovaný doplnřl dokazování o dalří podklady, např. o zprávy hovořící specificky o činnosti SBU. Žalovaný se v napadených rozhodnutích dostatečně zabýval obavami otce žalobce v souvislosti s jeho trestnřm střháním a na základě shromážděných podkladů jeho obavy neshledal jako opodstatněné ve smyslu zákona o azylu; jak uvedeno výře, s ohledem na všechny okolnosti konkrétnřho případu je neshledal důvodnřmi ani soud. K činnosti ukrajinské SBU se v souvislosti s mezinárodnř ochranou opakovaně vyjadřoval i Nejvyšřř správnř soud, který např. v usnesení ze dne 2. 7. 2020, ř. j.: 4 Azs 40/2020 – 42, shrnul: *„Stěžovatelé dále namřtřli, že se žalovaný ani městskř soud dostatečně nezabývali nebezpečřm vážné újmy hrozícím stěžovatelce b) z důvodu její politické aktivity na sociálnřch sřtřch ve vlasti. Nejvyšřř správnř soud v této souvislosti odkazuje na své dřřívějšř závěry formulované již v usnesení ze dne 10. 7. 2018, ř. j. 6 Azs 50/2018 - 31, podle kterých ‚Ukrajina zaručuje svobodu slova a politického projevu. Pokud by byl stěžovatel po návratu na Ukrajinu skutečně předvolán k výslechu a měl by výhrady proti praktikám SBU, mohl by se obrátit se stěžností na příslušné ukrajinské orgány, jak uvádř zpráva Ministerstva zahraničnřch věcí ČR. Dle zpráv Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva mělo údajně dojřt v řněkolika případech k držení osob v samovazbách nebo násilnému zmizenř, nejedná se však o běžnou a obecnou praxi.‘ Nejvyšřř správnř soud současně v rozsudku ze dne 6. 3. 2019, ř. j. 8 Azs 241/2018 - 76, konstatoval, že ‚ani hrozba trestnřho střhání nezakládá automaticky právo na mezinárodnř ochranu (srov. rozsudek zdejšřho soudu ze dne 12. 4. 2012, řj. 7 Azs 9/2012 - 46, anebo ze dne 9. 5. 2018, řj. 7 Azs 143/2018-26); mezinárodnř ochrana totiž není nástrojem, který by sloužil k vyhnutř se negativním důsledkům trestnřho střhání v zemi původu (usnesení zdejšřho soudu ze dne 15. 11. 2018, řj. 5 Azs 118/2017-144).“*
16. Z ničeho také nevyplývá, že by na žalobce po návratu do vlasti měla azylově relevantnř dopady celosvětová epidemická situace. Žalobce je zdravý, s ničem se nelěčí, ve vlasti řež má nadstandardnř zázemř včetně příbuzných a vlastnřch bytů; žalobce nepatrř ani mezi osoby vyšřřho věku, které jsou epidemiř jednoznačně ohroženy více. Po návratu do vlasti by jeho postavenř bylo lepř než mnoha jiných obyvatel země. Dle souhrnně informace odboru azylové a migrační politiky ze dne 25. 4. 2020 dořlo koncem března 2020 k omezenř přechodu linie dotyku kvůli opatřenřm v souvislosti s řřřenřm nemoci COVID-

19; z toho je zřejmé, že žalovaný se ukrajinskou situací zabýval i s vědomím vypuknutí epidemie, přesto ze zprávy nevyplývá jakýkoliv zásadní rozvrat ukrajinské veřejné infrastruktury, který by mohl mít vliv na naplnění důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Ostatně, žalobní námitka je v tomto bodě velmi obecná a nezmiňuje žádnou specifickou hrozbu, která by pro žalobce v souvislosti s epidemií mohla vyplývat. V souvislosti se snahou získat v České republice pobyt se k epidemické situaci vyslovil též Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 24. 9. 2020, č. j.: 6 Azs 243/2020 – 25: „*Nad rámec výše uvedeného nicméně Nejvyšší správní soud doplňuje, že si je vědom obtíží, k nimž může docházet v zemi původu s ohledem na omezení související s šířením onemocnění COVID-19. Z výpovědi stěžovatele učiněné v rámci pohovoru provedeného žalovaným však vyplynulo, že stěžovatel má v zemi původu zázemí, žijí tam jeho rodiče, kteří mají vlastní bydlení. Potenciální obtíže spojené s čekáním na možnost znovu požádat o povolení k pobytu tak v souvislosti s výše popsánými omezeními nelze hodnotit jako závažnou újmu, jíž by byl stěžovatel v zemi původu vystaven, ani jako nepřiměřený zásah do jeho soukromého života. Stejně tak je nelze přičítat k tíži žalovanému, v jejichž důsledku by bylo nutno jeho rozhodnutí zrušit. Ani skutečnost, že osoby vracející se ze zahraničí jsou povinny se v zemi původu podrobit „karanténě“, nepředstavuje opatření neobvyklé, které by se nedělo také jinde ve světě (včetně České republiky, kde byla v období od 31. 3. do 12. 4. 2020 vyhlášena povinná čtrnáctidenní „karanténa“ u všech osob, které na území České republiky vstoupily).*“

17. Ustanovení § 22 odst. 1 zákona o azylu ukládá žadatelům o mezinárodní ochranu povinnost předkládat materiály v originálním znění a současně v překladu do jazyka českého. Výjimku představuje předkládání materiálů v jazyce, v němž se vede řízení (v případě žalobce ruština). Další výjimkou je, pokud žalovaný takový překlad nevyžaduje, což však nelze bez dalšího presumovat, jedná se o výjimku z pravidla; předložili-li žalobce a jeho rodina materiály v anglickém jazyce, aniž by se ubezpečili, jak na ně bude žalovaný nahlížet, nemohli legitimně očekávat, že žalovaný shledá dostatek důvodů pro aplikaci výjimky a nepřeložené materiály přijme. Přitom žalobce byl v azylovém řízení zastoupen advokátem, bylo proto v jeho kapacitních možnostech se o potřebě překladu do češtiny dozvědět a dát požadované texty přeložit do českého jazyka. Krom toho si žalovaný opatřil dostatek relevantních podkladů, aby mohl situaci žalobce řádně posoudit ve vztahu ke všem důvodům pro udělení mezinárodní ochrany.
18. Integrace žalobce v České republice nedosahuje takové úrovně, aby jeho pouhé vycestování představovalo rozpor s mezinárodními závazky České republiky. Žalobce je členem kompletní rodiny, která má ve vlasti zázemí včetně příbuzných a vlastních bytů. V žalobě není uvedeno, jaké zásadní rodinné či soukromé vazby mají být v případě žalobce natolik silné, aby byly jeho vycestováním zásadně dotčeny; ani soud takové vazby neshledal. Žalovaný se integrací žalobce v České republice zabýval jak ve vztahu k humanitárnímu azylu, tak k doplňkové ochraně dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, odůvodnění se týkalo nejen rodinného, ale i soukromého života a rozhodně se neomezilo na jedinou větu, nýbrž oběma formám ochrany byl věnován celý odstavec; žalovaný pojednal o všem podstatném a správně žalobce odkázal na obecné cizinecké právo, chce-li v České republice nadále pobývat. Přitom prostor pro extrateritoriální účinek čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který na mezinárodní úrovni chrání rodinný a soukromý život, je velmi úzký; jak konstatoval NSS již v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j.: 9 Azs 5/2009 - 65: „*Ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru nutno zvážit okolnosti*

konkrétního případu (...) a v této souvislosti štrasburský soud bere v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, resp. soukromý život na jeho území, a případně, zda je mu za tímto účelem povinen také udělit doplňkovou ochranu. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro spuštění extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci Bensaid proti Spojenému království, stížnost č. 44599/98).“

19. Skutečnost, zda byla ve společném řízení vydána dvě rozhodnutí nebo jenom jedno, je pouhou formalitou, která nemá vliv na posouzení věci samé. Práva žalobce tím nemohla být materiálně nijak dotčena. Sám žalobce netvrdil, jak mohl být vydáním dvou rozhodnutí fakticky poškozen. Vydání více rozhodnutí mohlo naopak přispět k lepší individualizaci případů, která je v řízení o mezinárodní ochraně nadprůměrně důležitá. Vydání samostatných rozhodnutí tudíž nepředstavuje důvod pro zrušení napadených rozhodnutí.
20. Krajský soud v Praze ve svém rozsudku č. j. 55 A 75/2018- 24 ze dne 27. 11. 2019 dospěl k závěru, že: „...když žalovaný přistoupí k odkazu na jiné své rozhodnutí, [...], měl by identifikovat námitku, na jejíž vypořádání odkazuje, a zároveň by měl do napadeného rozhodnutí vtělit závěr, který byl v odkazovaném rozhodnutí přijat, případně by mělo vypořádání uplatněné námitky z odkazovaného rozhodnutí jasně vyplývat.“ Správní orgán v žalobou napadeném rozhodnutí vždy svůj odkaz na rozhodnutí ve věci neudělení mezinárodní ochrany matce a bratrovi žalobce spojil s konkrétní námitkou, kterou se již následně blíže nezabýval ve věci posuzované zdejším soudem. Z rozhodnutí je i obecně zřejmé k jakému závěru dospěl u konkrétních námitek ve věci neudělení mezinárodní ochrany jeho matce a bratrovi. Tudíž nedošlo ke zúžení důvodů pro udělení mezinárodní ochrany na aspekty, které žalobce uvedl při výslechu dne 24. 2. 2020, neboť ty byly vypořádány v napadeném rozhodnutí a ostatní důvody pro udělení mezinárodní ochrany byly vypořádány v napadeném rozhodnutí ve spojení s odkazy na rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany matce a bratrovi žalobce. Soudu je pak z úřední činnosti známo, že žaloby rodinných příslušníků žalobce byly zdejším soudem čtvrtým senátem zamítnuty a třináctý senát neměl důvod se od závěrů čtvrtého senátu odchýlit.
21. Způsob, jímž se tedy žalovaný vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi, nelze označit za nepřezkoumatelný.
22. Ze všech shora uvedených důvodů neshledal soud žádnou ze žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. listopadu 2021

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně